

København den 3. maj 2007

Til: Medlemmerne af Miljø- og Planlægningsudvalget

Kommentar til åbent brev af 18. april fra den nordatlantiske gruppe.

Den Nordatlantiske Gruppe har, som opfølgning på det møde WSPA, Dyrenes Venner og Selskab til Bevarelse af havpattedyr havde med Miljø og Planlægningsudvalget (MPU) den 11 april, den 18. april sendt et åbent brev til MPU.

Da brevet fra den Nordatlantiske gruppe omhandler nogle af de forhold, som vi for nylig har diskuteret med dig, finder vi anledning til at kommentere noget af brevet indhold.

Færøerne og Grønland har ved flere lejligheder henvist til bæredygtighedsprincippet, som om der i Biodiversitetskonventionen, hvorfra begrebet er hentet, ligger en **forpligtelse** til at udnytte naturens ressourcer. Den Nordatlantiske Gruppe lægger ligeledes dette til grund i det åbne brev. Vi er uenige i denne fortolkning, og henviser til den forklaring, som udenrigsministeren giver i svar på spørgsmål 3667 af 21.marts 2007 fra folketingsmedlem Per Clausen, hvori det hedder:

”Bæredygtigheds princippet betyder, at man – for storhvalers vedkommende forudsat *at IWC’s billigelse foreligger* – kan udnytte hvalbestande, når der er hvaler nok. Man er i en sådan situation ikke forpligtet hertil.”

I det åbne brev anfører Den Nordatlantiske gruppe, at det nu er muligt at udnytte store hvaler bæredygtigt også i kommerciel sammenhæng. Hertil har vi følgende bemærkning:

I 1992 vedtog IWC en RMP, som er den matematiske model, der skal anvendes til beregning af kvoter, såfremt kommerciel fangst genoptages. IWC har ligeledes vedtaget at anvende forsigtighedsprincippet, og at man derfor i den vedtagne RMP skal anvende en såkaldt tunning på 0.72. Begge vedtagelser skete med dansk – rigsfælleskabets - støtte. Imidlertid er situationen den, at hvalfangerlandene ikke har til hensigt at følge disse beslutninger. Ved fastsættelse af de kvoter, som Norge har bevilget sig selv, anvendte man først RMP med tunning på 0.72 og den vedtagne tidshorisont på 100 år. Gennem de senest år har Norge ændret tunning fra 0.72 til 0.66 videre til 0.62 og nu 0.60 for dermed at få en større kvote. Desuden overvejer man nu i Norge at anvende en 300 årig tidshorisont, som ligeledes vil give mulighed for større kvoter. Japan har i forbindelse med normaliseringsmødet i februar i år meldt klart ud, at man finder det passende at anvende ”RMP lignende eller andre metoder” til fremtidig fastsættelse af kvoter.

For såvidt angår et fremtidigt kontrolsystem, som skal anvendes til at sikre at fastsatte kvoter overholdes, er det ligeledes klart at hvalfangernationerne blot ønsker en helt igennem utilstrækkelig kontrol, som den der fandt anvendelse frem til stoppet for kommerciel fangst i 1986.

Når Færøerne og Grønland bakker op om Japan, Norge og Island og ønsker at Danmark stemmer sammen med disse lande, er resultatet altså ikke, som nu også

fremført i den nordatlantiske gruppes brev til MPU, at vi giver vores støtte til bæredygtig og kontrolleret udnyttelse af hvaler

Et af kritikpunkterne overfor den danske støtte til St. Kitts erklæringen har bla. fra vores side været, at erklæringen henviser til det japanske synspunkt om, at det er nødvendigt at regulere hvalbestandene, da hvalerne æder fisk og derved truer fødevarer sikkerheden. Vi noterer os med glæde at den nordatlantiske gruppe nu også lægger afstand til dette postulat. Gruppen henviser til at ”Sandheden er naturligvis, at hvalerne konkurrerer om den samme niche af føde som fiskene og dermed udgør en tilsvarende trussel mod fiskebestandenes levedygtighed og dermed menneskenes mulige konsum, som hvis de spiste fisk direkte”. Hertil er at bemærke, at alle levende væsener er del af økosystemet og dermed forbundet. Hvorledes havens fisk konkurrerer, ved man fortsat meget lidt om (bl.a. fastslået i FAO’s Reykjavik erklæring fra 2001) og endnu mindre ved fiskeri- og hvaleksperter om, hvorledes konkurrencen er mellem hvalerne og fiskene. IWC’s Videnskabskomite arbejder bl.a. med at udvikle viden om denne form for økosystem baserede undersøgelser. I den forbindelse har man noteret sig, at pukkelhvaler i Vestlige Nordatlant, bortset fra bestanden ved Grønland (IWC 2002, Larsen og Hammond 2004) er i tilvækst. Der er endvidere noget som tyder på, at denne vækst i et vist omfang er kommet i takt med at sildebestandene på grund af fiskeri er gået ned, og at fiskene dermed i dette tilfælde klarer sig bedre end hvalerne i den konkurrence de indbyrdes måtte have om fødeemner.

I brevet fra Den Nordatlantiske Gruppe, at man hellere ville fange hvaler på samme kommercielle grundlag, som man i dag fanger, rejer torsk og hellefisk. Som vi opfatter denne udmelding er det ensbetydende med, at man frabeder sig retten til, at kunne udnytte FN- Konventionens (1) fastslåede princip om, at fangerbefolkningers traditionelle fangst skal nyde positiv særbehandling. IWC’s tekst omkring Aboriginal Subsistence Whaling (ASW) – altså rammen for tildeling af hvalkvoter for traditionel fangst udspringer af respekt for princippet i omtalte FN Konvention. Den er et **tilbud** og ikke en tvang, og skulle samfund finde, at man er villige til at anvende bæredygtighedsprincippet jf. Biodiversitetskonventionen er dette naturligvis muligt.

Da hvalbestandene ved Grønland er små og data meget mangelfulde vil et fravalg af at anvende ASW ved fastsættelse af kvoter for Grønland efter vores vurdering forventeligt indebære mindre kvoter til de grønlandske fangere.

Med venlig hilsen

Birgith Sloth
Selskab til Bevarelse af Havpattedyr

Jan Søndergård
Politisk Rådgiver, Greenpeace Norden